

1. čtení: J 1, 1-18**3. čtení (poslání): Tt 2, 11-14**

2. čtení (základ kázání): Iz 7, 13-15 *I řekl Izajáš: Slyšte, dome Davidův! Což je vám málo zkoušet trpělivost lidí, že chcete zkoušet i trpělivost mého Boha? Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je „S námi Bůh“). Bude jíst smetanu a med, aby dovedl zavrhnout zlé a volit dobré.*

Lidu Davidovu bylo tehdy málo zkoušet trpělivost lidí a začali zkoušet trpělivost Boží. Jak se to stalo? Judský král Achaz se dostal do nebezpečné situace, byl napaden mocným sousedem. A Hospodin vyzval Achaze, aby si vyžádal od něho znamení. Ale Achaz odmítl, protože prý nechce Hospodina pokoušet. To je podivné. To, k čemu byl Pánem vyzván odmítá, odmítá jeho nabídku a dar, a zdůvodňuje to úplně obráceně jakousi jakoby úctou k Hospodinu. Na výzvu: „vyžádej si znamení“ odpovídá: „nechci, nebudu pokoušet“. A tím zkouší Boží trpělivost, jak řekl Izajáš.

Bůh neodpovídá hněvem, ale znaméním, jaké si nikdo nevyžádal. Koho by to také napadlo? Narodí se syn. Co je na tom zvláštního? Vždyť děti – synové i dcery, se rodí, Bůh buď za to chválen, ale že by to bylo tak velké znamení?

Ano, bylo to velké znamení. Tehdy, za krále Achaze a proroka Izajáše se to nějak uzavřelo, vytratilo a pozapomnělo. Ale pak, za císaře Augusta, se narodil v Betlémě Ježíš. Dívka počala a porodila Syna a jeho jméno bylo Immanuel. To znamená – S námi Bůh. Tedy: Bůh přišel na zem v lidském těle, aby přebýval s lidmi jako jeden z lidí.

Anebo jinak řečeno: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Tak to zapsal Jan. On také psal o Slovu, které bylo na počátku. Slovo stvořitelské, bez něho by nebylo nic, co je. Právě to Slovo, a žádné jiné, se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Zdaleka ne všichni ho mohli rozpoznat mezi mnohými výkřiky, slovíčky, hesly a šepoty.

Immanuel není jenom jménem, ale také požehnáním a prosbou. Kéž je Pán Bůh s námi. Anebo radostí – Pán je s námi! A to je zvláštní, dům Davidův (a k tomu se hlásíme duchovní cestou také) zkouší Boží trpělivost a Bůh je za to odmění. Dá Syna, v něm bude s tím pokoušejícím lidem lidsky blízko a nakonec udělá ještě mnohem víc. Nejen o Velikonocích, ale i v adventu je vhodné připomenout Kristovu oběť a vzkříšení. Také to souvisí s tím –Immanuel, S námi Bůh.

Bude jíst smetanu a med, aby dovedl zavrhnout zlé a volit dobré. To zní tajuplně. Zkusil jsem to jíst a je to dobré, ale že by mi to dalo nějaké mimořádné schopnosti, to jsem si nevšiml. Jenže ono i to jídlo je znamení. Země oplývající mlékem (nebo smetanou) a medem byla země zaslíbená. Země plná bohatství, které se nemusí dobývat ze země. Snad jako země před prvním hříchem, nezatížená kletbou. Možná proto, že mléko ani med nemůžeme získat jinak, než od někoho jiného.

Mateřské mléko bylo naší první potravou. Mléko, nebo zde smetana, je připomínkou, že život jsme si nedobili ani sami nedali. Přijímáním mléka a smetany jsme živi z milosti. Protože jakou zásluhu má kojeneček? Přijímá z lásky. Ale i později získáváme mléko od jiného tvora, tak trochu na cizí účet. A s medem je to podobně. Co práce musejí vykonat včelky, abychom ho mohli jíst. Sami ho nevyrobíme.

Je tu ještě slovní hříčka – debora znamená včela a dabar znamená slovo. Immanuel jí Boží Slovo, jen z něho je živ a má být živ každý člověk, jak známe z příběhu o pokušení na poušti. Ježíš byl vyzván satanem, aby si udělal z kamení chléb, je-li Božím Synem. Ježíš odmítl tak, že člověk není živ jenom chlebem, ale každým Božím slovem. Byl tedy živ Slovem.

Když Immanuel jí smetanu a med, živí se z Boží milosti. Je živ jeho slovem, jeho vůlí. Vždyť i Jan Křtítel na poušti jedl kobylky a med divokých včel. A když putovali Izraelci pouští do zaslíbené země, dostávali k jídlu manu – tento „chléb z nebe“ prý chutnal jako med.

Ale ať už je to jakkoli, jíst smetanu a med vedlo k moudrosti a tedy také k rozeznání dobrého od zlého. K orientaci na křižovatkách života. K takovému pokrmu jsme také zváni, Pán s námi chce mluvit, nabízí nám své slovo, chce nás vést po nejlepší cestě.

Když čteme v Izajášově proroctví o Synu, který má přijít – pro nás ovšem už přišel – tak to je také pozvání do jeho společnosti. Do společenství těch, kdo touží zavrhnout zlé a volit, hledat a snad i vytvářet dobré.

Slavíme Kristův příchod, ale nemusí to být jenom připomínka narození našeho Pána a Spasitele – i když to je hodně významné. Je to i příchod a stále přicházení Božího Slova. A také naše přicházení k Bohu a výživě z jeho Slova. Neostýchejme se a přijímejme, co od něho dostáváme.

Pane, děkujeme za výživu z tvého Slova, prosíme, dávej nám ho stále a také v nás probouzej touhu po něm. Dej ať nám dobře chutná a ať se o něj chceme dělit.

Amen